

ikke Stort at betyde, thi Hovedsagen er jo, at de forskjellige Interesser blive repræsenterede, naar Spørgsmaalet skal løses. Det er jo ogsaa den Veie, man hidtil er gaaet, thi det hele Lodsvesen hviler jo paa den kongelige Forordning af 27de Marts 1831 og Reglementet for Lodsindretningen i Danmark af samme Dato, og denne Forordning og dette Reglement ere fremkomne som Resultater af de Arbejder, der fandt Sted i en Kommission, som var nedsat ved en kongelig Resolution af 10de Mai 1818, og som bestod af Overlodsens i Sjællands Distrikt, Kontreadmiral Løvenørn, Generalauditoren, Statsraad Müller og Deputeret i Generaltoldkammeret og Kommercekollegiet, Statsraad Kirstein; senere, for at ordne Forholdene ved Sundlodseriet, blev der nedsat en Kommission, som bestod af Generalprokurør, Konferentsraad Ussing, Overlods i Sjællands Distrikt, Kommandør Paludan, Dr. logskapitain P. Wulff, Grosserer M. Melchior og Vaterskout Poulsen. Man er altsaa tidligere gaaet den samme Veie, som nu er paatænkt, og jeg tror, at dette langfra at hæmme Sagen tværtimod vil hidrage til en heldig Løsning deraf.

Berg: Da jeg er i saa nær Forstaaelse med Hensyn til denne Sag med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Tuxen), ønskede jeg gjerne, at vi i alt Fald kunde komme noget til Klarhed om et enkelt Punkt, der synes at adskille os. Det ærede Medlem mente, at lige saa godt som man kunde holde paa Kvakksalvere, kunde man holde paa Kvakksalverlodsfer. Jeg er en Ven af Frihed paa Lægevesenets Omraade, men der angaa Forholdene væsentlig den enkelte Persons eget Helbred. I Søfarten angaar det ikke blot den enkelte Person, der tager Bestemmelsen, men Skibsmandskabet og det fremmede Gods; det er Gøt, men dernæst vil jeg adoptere det ærede Medlems Eignelse og bruge den her. Jeg er enig med ham i at hæve Lodsvangen, hvor det lader sig gjøre, navnlig for danske og mindre Skibes Bedkommende. Der faae vi altsaa Kvakksalverilovens Princip gennemført paa Lodsferi-Omraadet, men naar Staten har paataget sig en Forpligtelse til at sørge for udenlandske Syge, der komme hertil, det vil

i dette Tilfælde sige Skibe, som trænge til Lods for at føres frem, saa siger jeg: hvor meget jeg end er en Ven af, at Kvakksalveriloven giver Frihed paa Lægevesenets Omraade, og hvormegit jeg end er tilbøjelig til at antage, at adskillige af de saakaldte Kvakksalverrettigede kunne fortjene Tillid af Publikum, saa vilde jeg finde det uforsvarligt, om Staten i saadanne Tilfælde, hvor den havde bestemt Forpligtigelse ligeoverfor udenlandske Magter, vilde overlade de udenlandske Syge til den første den bedste Kvakksalver, hvormod Staten utvivlsomt burde betro dem til autorisere og virkelig sagkyndige Lægers Behandling. Jeg haaber altsaa, at Egnelsen kan bruges ved dette Forhold, men til Fordel for mit Synspunkt og ikke for det ærede Medlems.

Tuxen: Det ærede Medlem er vist ikke ganstke paa det Nene med, hvad der forstaaes ved Lodsvang. Naar det ærede Medlem sagde, at han vilde have den bortskaffet for den mindre Skibsfart, men derimod bevaret for den større Skibsfart, skal jeg dertil bemærke, at der i vore Farvande ikke er nogen Lodsvang for de mindre Skibe. Naar en Skipper kommer ind i en Havn eller et Sund, hvor der er Lodsvang, og han siger, at han ikke behøver Lods, saa bliver han fri derfor, men han maa dog betale Afgiften. Det er det Samme, som naar jeg bliver syg og kurerer mig selv, saa tror jeg ikke, at jeg bliver bestyldt for Kvakksalveri, fordi jeg prøver paa at læge paa mig selv. I Dvrigt lader det til, at naar det ærede Medlem og jeg forstode hinanden, kunde vi blive enige i dette Punkt. Det kan indtræffe, at der kommer et Skib i Sundet og signaliserer efter Lods, men ikke kan faae nogen, fordi der ikke er flere.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, erklæredes Forespørgselen for sluttet.

Man gik derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Forelæggelse ved Finantsministeren af „Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 2den Juli 1870 om Lønninger for de i Ministerierne,